

## Oponentský posudek Petry Homolové

### Existencialismus v románu *El túnel* od Ernesta Sábata

Petra Homolová ve své bakalářské práci studuje román Ernesta Sábata ve světle existencialistických motivů. Již v úvodu studentka naznačuje, že se nebude snažit podat vyčerpávající definici tohoto proudu, ale naznačí jeho možná východiska, na základě kterých provede rozbor díla. Její práce vsutku podává velmi zdařilý nástin ideových proudů, z kterých existencialismus vychází. Možná by zde bylo záhodno ozřejmit, v čem se liší křesťanský a ateistický existencialismus (viz str. 10). Pokud se člověk oprostí od ideje Boha, je jeho život přilnutím k racionálnímu? Znamená to tedy, že duchovno je iracionální? Zdá se mi, že by tento odstavec zasluhoval určité dovysvětlení.

Poté Petra Homolová shrnula ty momenty Sábata života, jež byly pro jeho tvorbu stěžejní. Stejně tak se zaměřuje na jeho pojetí románu. Hlavní část práce je věnována některým motivům, a to zejména ve spojení s postavami díla. Autorka klade důraz na téma samoty/odloučení/nepochopení, které se postupně zmocňuje hlavní postavy – Juana Pabla Castela, jehož jméno studentka vnímá jako určitý determinující znak (castel – hrad, viz strana 19-20). Tato interpretace, která spojuje sémantiku jména postavy (hrad-uzavřený prostor-samota), je velmi podnětná a zajímavá. Avšak Petra Homolová si poněkud protiče, když v zápětí na straně 20 říká, že „se esence člověka utváří v jeho jednání“ (navazuje tak na Satrovu myšlenku). Je tedy Castel předurčen k osamění? Není tedy do jeho jména zapsána spíše určitá uzavřenost (člověk, který se vymezuje vůči světu)? Nekoresponduje to i s Castelovým odporem vůči společenským uskupením?

Velmi zajímavé je také téma mateřství a vypravěčův vztah k vlastní matce. Mohl by obraz, který Castel maluje, vycházet právě ze samoty, která pramení z tohoto vztahu? Mohl by být symbolem/materializací jeho naděje a touhy po souznění a zároveň nemožností takového stavu docílit?

Další podkapitola se věnuje ženské postavě – nebo spíše vztahu Juana Pabla k ní. Marína charakteristika je zde podána z Castelovy perspektivy (což je vzhledem k povaze románu pochopitelné). Avšak vztah k ženské postavě a její význam byl již načrtnut v předešlé podkapitole. Zde se mnohé motivy (obraz Mateřství, Castelova žárlivost, touha po naplnění a samota) opakují. Nebylo by tedy lepší se nejprve věnovat hrdinovu vztahu ke společnosti, matce, umění, a poté se věnovat jeho vztahu k Maríi? Dále je zde také rozebrán obraz tunelu, jeho symbolika je pochopitelně pro dílo stěžejní. Je zajímavé jeho propojení se vztahem k ženské postavě, touze po přijetí a slepotě, ale nebylo by lepší mu věnovat v práci více prostoru k interpretaci?

Autorka se potom věnuje dalším motivům, které mohou souviset s pocitem odcizení/samoty a s hledáním naděje. Tato interpretace je velmi zdařilá. Zajímavé je užití dopisů, které na jedné straně slouží jako intimní komunikační prostředek, ale zároveň je v nich naznačena i osamělost jejich pisatele.

Dalším je symbolika snu. Velmi zajímavý je obraz Marie jako izolovaného domu. Zároveň je velmi podnětné propojení tohoto symbolu s interpretací Castelova jména jako uzavřeného prostoru. Možná by se dalo říci, že Castel a María tvoří protiklad – hrdina jako uzavřená pevnost samoty a María evokující domov (splynutí/souznění), ale zároveň je otevřená vůči vnějšímu světu „dobyvatelů“ (milenců).

Nakonec se Petra Homolová věnuje tématu slepoty. Její interpretace (jako Castelova duchovní slepota a Allendeho reálná) mi připadá opět velmi zajímavá.

Celkově je práce velmi podnětná a nabízí množství zajímavých interpretací, zároveň podává podrobný popis ideových východisek, z kterých autor mohl čerpat. Avšak struktura práce je poněkud chaotická (viz výše), proto navrhuji hodnocení

**velmi dobře**

V Praze dne 7. 8. 2017

Katarína Korbová (Zatlkajová)